

ולפי זה שמדובר לא אמר אלא דבר אחד: כל שבחתאת מטה [כלומר בכל אופן שנאבהה] – בפסח קרב שלמים [כשיש לו שם 'אבוד' כאמור]. אבל אין חטאת אבודה שהוא רועה. והשמיינו שמדובר גם כשנמצא הפסח קודם שחיטה קרב שלמים – כיון שנמצא לאחר החזות. רבינו יוחנן חולק על הכל הוה, שטובר כרבה שהפסח שאבד ונמצא קודם שחיטה ירעה עד שישתאב, ואילו בחטאת דינה למשתה – לרבי. אכן לחכמים היה רועה. לפירוש רשב"ס אפשר להעמיד כללו של שמו למסקנה בין באבדים בין בדחוים. וכך יש לומר: בכל עניין שבחתאת מטה, יש צד בפסח ממשו שקרב שלמים, והינו בחמש חטאות שдинן במשתה בכל אופן [כרבי שמואן], יש בכלל אחת מהן אופן מוסיים בפסח שקרב שלמים; כגון אבד קודם החזות ונמצא אחר החזות או עבר שניתו או המיר בפסח אחר החזות או מתו בעליו קודם החזות. וכן אם הפריש שתי חטאות לאחריות – לרבי שמואן המותר למשתה, ובפסח קרב שלמים.

דף צז – צח

קפ. מה הדין במקרים הבאים?

א. המפריש נקבה לפacho, או זכר בן שתי שנים.

ב. המפריש פacho ומota.

א. המפריש נקבה לפacho או זכר בן שתי שנים, שאיןם ראויים לפסח; לסתם מתניתין, יידעו עד שישתאבו ויימכוו ויביאו בדמיהם שלמים.

דוקא בשנשתיר אחר הפסח, אבל קודם הפסח – יביא בדים פסח בזמננו (תוס' כאן ובכ"ג, רmb"מ, ר"ד, ריטב"א קדוושין – עפ"י תמורה יט).

ויש סוברים שאפילו קודם הפסח כבר נדחו הדים מפסח ויביא בהם שלמים (עפ"י פירוש רש"י מוגה המובה במהרש"א; Tos' בזחים בשם ר"ח).

ויש אומרים שיפללו הדים לנדהה, כלומר לקץ המשזה (עפ"י גรสת ר"ח כאן; פירוש המשנה להרמב"ם ומאריר).

משמעותו של פירוש רבינו יוחנן נקבה לפacho או זכר בן שתי שנים, הויאל ואינם ראויים לדאמר דיזהו מעיקרא לא הווי דיזהו (ע' יומא שם ובחים נט), או אם היינו נוקטים אין דיזהו יקרבו הם עצם שלמים.

כן פרשי". ויש אומרים שבמפריש נקבה לפacho או זכר בן שתי שנים, הויאל ואינם ראויים לעולם לפסח, הכל מודים שנדחים הם מהקרבנה (עפ"י לחם משנה ושה"מ בדעת הרמב"ם ק"פ ד, ד, ה. וע"ג יומא סד: ובחים יב. אבי עורי מעשה הקרבנות טו, ד).

לדברי רבינו שמעון תימכר שלא במום, שלא נחתה עליה קדושת הגוף כלל (עפ"י תמורה יט-כ; ירושלמי כאן). ילדה זכר, ודין המפריש נקבה מיעורבת לפסח – נתבאר בתמורה יה"ט.

ב. המפריש פacho ומota; אם היה הבן ממונה עליו – יביענו הבן לשם פסח. ודוקא כשםת לאחר החזות, אבל מות קודם החזות – חלה על הבן אוניות קודם ומון החזוב לפיכך איןנו ראוי להביבא פסח (עפ"י ובחים צט-ק וכיל"א שברשי". וכן פרש ר"ח. וכן הלכה. אבל לילשנה כמו ברשי". משמע ששוחטים עליו עם אחרים), ויביאנו לפסח שני (רבה).

אפילו מות אחר חצות שהבן מביאו לפה – לא יביאנו לבדו, שאין שוחטים על האונן בפני עצמו שלא יוכל לאכול ויבוא הבשר לידי פסול, אלא מצטרף עם אחרים (בדלעיל צ). וליל'ק ברשי' יתכן שהאוננים מבאים בפניהם עזם לאחר חצות).

לא היה בנו ממונה עמו – יביאנו לשם שלמים [בט"ז ולא בט"ז] – כמוון דאמר נדרים ונדרות אינם קרבים ביום טוב. ובידי אין יכול להקריב קרבן – שורי אונן הוא]. ולמאן דאמר יש דיחוי בעליך חיים (כסתם מתניתין, וכדעת רבי יהודה. וכן סבר רבי יוחנן. ע' יומא שם ועוד), אם מות לאחר חצות וגם לא היה גוסס בחצות (רב שרבייא) – נדחה הקרבן מהקרבה וירעה עד שיסתאב ויביא בדמיו שלמים (רב אש). ואולם אם הפריש הבהמה לאחר חצות – למאן דאמר 'חצות קבוע אין כאן דיחוי וייקרב שלמים (רבינה). הרמב"ם (ק"פ ד, ה) פסק שאפילו מות לאחר חצות לא נדחה הקרבן מהקרבה אלא יקרב שלמים.

דף צח

קפא. מה דין הפסח שנתערב בובחים אחרים?

הפסח שנתערב בובחים – כולם ירעו עד שיסתאבו, ויימכרו, ויביא בדמי היפה שביהם לכל קרבן. כגון פסח עולה ואשם שנתערבו והיה היפה שביהם שווה סלע; מביא שלוש סלעים, נוטל אחת ואומר: העולה, היכן שהיא נמצאת תהא מחוללת על סלע זו. ויקח בסלע זו עולה. וכן נוטל סלע שנייה ואומר כל מקום שהוא האשם יהיה מחולל על סלע זה, ומביא בו אשם. וכן בסלע השלישי יביא פסח – בזמננו. ולאחר הפסח – שלמים (רש"י).

א. משמע שאי אפשר להביא פסח לשנה הבאה מדמי הפסח. ויש לפרש הטעם מפני שכבר נתחייב להביא בהם שלמים כדי מותר הפסח, ושוב אי אפשר אח"כ להביא פסח, שככל דבר שכחובה איינו בא אלא מן החולין (עפ"י שפת אמרת).

ב. יש מי שכוב שלדעת הסובר בעלי חיים נידחים, יש להביא בדמי הפסח עלול נדבה (עפ"י תוי"ט – לפי גירושה אחת בראשונים במפריש נקבה לפסהו, שחדרים לנדבה). ויש מי שוחולק מפני שהתערובת אינה נחשבת דיחוי גמור לדוחות הדמים מייעודם (עפ"י צל"ח).

נתערב הפסח בבכורות [והרי הבכור שוה בסדר עבודתו לפסח]; רבי שמעון אומר: אם מנוי הפסח זהה הם חבורות כהנים – יאכלו. ומובואר בגמרא שהכמים אסורים מפני שמעט בזמנן אכילת הבכור ועלול להביא קדשים לבית הפסול, אלא ימתין עד שיימכו ויביא בהמה בדמי שמנת ויאמר, הפסח היכן שהוא נמצא – יתחלל עלה, ותיקרב זו שלמים כדי מותר הפסח. והבחמות שנתערבו ייאכלו בתורת בכור בעל מום [שאין נשחת ונמכר באטליו ולא נשקל בליתרא. ולפי שאין פדיון לבכור בעל מום אי אפשר למכרם ולהביא בדמיים פסח ובכור].

א. בדומה לכך כשנתערב הפסח בבהמת מעשר; לדברי רבי שמעון יאכלו שתיהן בלילה כפסח. וחכמים אומרים שתיהן ירעו עד שיסתאבו ויאכלו כמעשר (עפ"י Tosfeta קרבנות ח, ד).

ב. הלכה כחכמים (רמב"ם קרבן פסח ד, ח; פסוח"מ ו).

דף צח – צט

קפא. מה הדין במקרים הבאים?

רגע

א. חבורה שאבד פסהה, והלך אחד מהם לבקשו ומצא ושהת, והם שחתטו פסה אחר.

ב. כמה חבורות שנתערבו פסחיםם.

ג. שני אנשים שנתערבו פסחיםם.